

Sygn. akt 1430/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 czerwca 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił R. G. prawa do renty rodzinnej po zmarłym w 2010 roku ojcu.

W uzasadnieniu podniesiono, że Komisja Lekarska ustaliła, że wnioskodawca jest osobą całkowicie niezdolną do pracy oraz jest niezdolny do samodzielnej egzystencji do dnia 31.10.2019 roku, natomiast całkowita niezdolność do pracy nie powstała w okresie przed 16 rokiem życia tj. do dnia 01.03.1997 roku lub w trakcie nauki w szkole do 25 roku życia tj. w okresie od 01.09.1999 do 26.04.2002 oraz od 17.02.2003 do 25.04.2003 roku.

Decyzja k 7 akt ZUS dotyczących renty rodzinnej

Wnioskodawca odwołał się od powyższej decyzji podnosząc, że choruje na schizofrenię, którą to chorobę odziedziczył po ojcu. Podniósł, że od dziecka borykał się z objawami choroby, miał problemy w szkole. Dodał, że powinien mieć rentę po ojcu, bo nic od niego w życiu nie dostał. Wniósł o przyznanie renty rodzinnej.

Odwołanie k 2

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, podnosząc argumenty jak w decyzji.

Odpowiedź na odwołanie k 3

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny

R. G. urodził się (...).

Wnioskodawca jest osobą całkowicie niezdolną do pracy i do samodzielnej egzystencji do 31.10.2019 roku. Leczył się psychiatrycznie od 2004 roku. W okresie od 18.02.2004 do 03.06.2004 roku przebywał w szpitalu na leczeniu zamkniętym w oddziale psychiatrycznym, następnie od 03.06.2004 do 17.09.2004 kontynuował leczenie w trybie dziennym. Zdiagnozowano wówczas zespół paranoidalny. Podjął leczenie w poradni zdrowia psychicznego. Jest niezdolny do pracy od dnia 1 stycznia 2005 roku i od tej daty przyznano mu po raz pierwszy rentę z tytułu niezdolności do pracy.

Wnioskodawca nie leczył się przed 2004 rokiem.

R. G. jest osobą autystyczną, wycofaną, beczynną z utrzymującymi się omamami słuchowymi. Cierpi na schizofrenię paranoidalną.

Niezdolność do pracy nie powstała przed 16 rokiem życia, jak też w okresie nauki w szkole do 25 roku życia.

Dowód: akta rentowe, w tym dokumentacja lekarska dotycząca przebiegu choroby wnioskodawcy, opinia biegłego k 10

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Odwołanie nie jest zasadne.

Zgodnie z treścią art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz.U. z 2004 roku Nr 39, poz. 353 ze zm.), renta rodzinna przysługuje dzieciom (własnym, drugiego małżonka i przysposobionym):

1) do ukończenia 16 lat;

2) do ukończenia nauki w szkole, jeżeli przekroczyły 16 lat życia, nie dłużej jednak niż do osiągnięcia 25 lat życia, albo

3) bez względu na wiek, jeżeli stały się całkowicie niezdolne do pracy oraz do samodzielnej egzystencji lub całkowicie niezdolne do pracy w okresie, o którym mowa w pkt 1 lub 2.

W myśl ust. 2 w/w przepisu, jeżeli dziecko osiągnęło 25 lat życia, będąc na ostatnim roku studiów w szkole wyższej, prawo do renty rodzinnej przedłuża się do zakończenia tego roku studiów.

W rozpoznawanej sprawie wnioskodawca jest niewątpliwie osobą chorą i całkowicie niezdolną do pracy. Postępowanie dowodowe wykazało jednak, że całkowita niezdolność do pracy została ustalona od 1 stycznia 2005 roku.

Sąd zauważa, że nawet gdyby przyjąć datę pierwszej hospitalizacji, czyli 18 lutego 2004 roku to i tak wnioskodawca nie spełnia przesłanek do uzyskania renty rodzinnej po ojcu.

Sąd, nie mając wiedzy medycznej posiłkował się w sprawie dowodem z opinii biegłego lekarza psychiatry, który podzielił stanowisko organu rentowego co do braku podstaw ustalenia innej – wcześniejszej daty niezdolności do pracy wnioskodawcy.

Sąd podchodzi ze zrozumieniem do argumentów, którymi posługuje się wnioskodawca, domagając się renty rodzinnej po zmarłym, w 2010 roku, ojcu. Wnioskodawca upatruje to świadczenie jako rodzaj rekompensaty od ojca. Niestety tego rodzaju przesłanki nie mogą stanowić podstawy do przyznania renty rodzinnej.

Ustawodawca bardzo precyzyjnie określił warunki, jakie należy spełnić aby uzyskać poszczególne świadczenia z ubezpieczeń społecznych. Zasady współżycia społecznego nie stanowią podstawy do przyznania świadczeń. Sam wnioskodawca na rozprawie przyznał, że choroba została u niego zdiagnozowana dopiero w 2004 roku. Chorował od dziecka, ale przed 2004 rokiem nie było podejmowane leczenie.

Oznacza to, że nie ma możliwości ustalenia innej, niż przyjęta przez ZUS, daty powstania niezdolności do pracy.

Z tych też względów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc, orzekł jak w sentencji.

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem i pouczeniem doręczyć pełn. wnioskodawcy (matka – pełnomocnictwo udzielone na rozprawie do protokołu), na ten sam adres co wnioskodawca.